

Láng Zsolt

OPHELIA MONOLÓGJA A FIÁHOZ

kisfiam, te átlátszó jelmezbe öltözött üvegangyal
te felhőkbe ékelt dobbanás
nem akartam, hogy megszüless
el akartalak vetélni!
fáradtan néztem
ahogy kivetve fekszel
a poshadt csempén
a bádoggal burkolt asztal alatt
és újra megfogantál, és világra hoztad magad
a madár felröppent, hiába törtem le szárnyát
ne kérdezd, miért, nincs felelet
rím sincs a rojtosra tépett sorvégeken
életre ítélted magad
tébolyító jelenet, nyári havazás
mely dicső ész bomla össze itt?
a skizofrén polonius meg a *rimázkodó* claudius
kihúzott szemöldökkel fintorgott
felzaklattad őket
álltak csontig csigázva
a szálkás iszonyat vak falai között
te az eszmélet kifacsart erejével életre pumpáltad magad
megmerítkeztél kátrányos vizekben
csak hogy átjuss a túlsó partra
sokszor *eljátsztad* ezt, önsúlyoddal viaskodva
útra keltél újra meg újra
mint ajkak szárnyán a dal
csatakos csapatod, alkalmi társaid
labrosz-csaholással siettek utánad
maszturbált önbizalommal utánoztak
te meg csak neveltél rajtuk
gyűlöletlen szeretet perverziónójával
kívül nevetés, belül szorongás
ez a ránk tapadt maszk epepeiája

mennyi csonkká koptatott szó
mennyi csikk, mennyi füst vezet át
a vers mögötti tájba
kár volt fálnak rohannod a faltalan semmiben
cserepes ajkak közt vergődő bíbornyelv
a görbe út is lehet a legrövidebb egyenes
feltekeredő rólóként csapódott ránk a szerep

-----
most péntek van

-----
benéztem szobádba, üres volt
csak egy billegő hajszálat láttam az asztalon
meg egy üres papírlapot a szőnyegen
elfeküdt, mint nyár a poros aszfalton
sokszor szavaltam volna versedet
nem tudhatom, mért nem akartad
rajongtak értem, szerettek
mint a királyt, annál jobban
nekem tapsolt a zsöllye népe
rólam áradoztak a lakomán
ettek és ittak rám koccintva
kifogták volna a lovakat
a kopaszodó pincér a csapos lányt oféliának hívta
miközben az asztalra fektetett székek közé borította
én is írtam verset, bár többnyire sírtam
ne vess csak, gyermekem
ne gondold, hogy nem tudtam
kicsoda catullus, hol folyik az akherón meg a kókütosz
ki fonta rá hálóját a szép szemű apollóra
kiért epedezett az örült orlandó
miféle suta kéjt lehelt marie ajkai közé az ügyetlen apollinaire
belopóztam a szobádba, átírtam a verseket
kár, kisfiam, hogy visszajavítottad
ne hidd, hogy gőzöm sincs, kicsoda gilgames
sa naqba imuru
aki a mélységet látta

-----
te annyira árva voltál, hogy megvidámított mások árvasága

saját öröme persze becsapós
mint a lámpa mímelte pirkadat

ítélet nélkül ítélted életre magad
túl sokat kockáztattál, mondhatom ezt másképp
elvetéltek testében sok a *csonka* tökély
tudnod kellett volna, mennyi a defektus –
a pitvarok sövényét mért nem foltoztad be?
a magzati botallo vénát mért nem csomóztad meg?
én most megtehetném
ráfonhatnám ujjamat
elvégezhetném, amit nem végeztem el
aztán mehet ki-ki a dolgára

-----
a kövön heversz a világtalan világban
nem zuhansz tovább
kőből vagy te is
péntek van, tusfekteke péntek
az lesz holnap is
vasárnap majd visszatérek hozzád
mint száműzött álma a hazáról

-----
amikor maszk nélkül rád néztem
folyton elestél
szégyelltem előtted meztelen arcomat
a piros csak mímeli a vér színét
a test az életerős táj epigonja
cselédanyák mellére adtalak
mennyire rettegtél, hogy nem jövök vissza
mint a parázs, sisteregve sírtál
pattogzott lázas agyad
lyukas szíved még lyukasabb lett
a kis falusi pesztra fáról szedett epret dugott blúzába
szívd, mondta, és mellére tapasztotta ajkadat
a főtéri fák alatt
eperszínű csecséről azt mondta
mint a búzamágnában
arcát mutatja benne az isten

szívd magadba
rímkényszerben ezernyi trauma
kiapadhatatlan a van hiánya
nyáladzó lovak lihegésével
jajgatva rohantam a búcsútlan távozásban

---

senki nem volt képes kifizetni *sok-sokod* bérét
de legalább megőrizték
szívük kihűlt paraszán
arcod túlvilági képét
megannyi danaida hordta szívedbe a szeretet vizét
virrasztanak most, vannak elegen
moctezuma ágyasai
la paz indián kofái
a cukorsüveget nyaldosó máriák
a kerek idomú amazonok
a madrigálokat daloló hugenották
a medúza hajú egyiptomi hercegnők
sokszor szerettek és sokszor átverték
nem szóltam rájuk
csak én ismertelek
csak én láttam kalligráf szimmetriád
bal tenyered hű tükre volt a jobbnak
tökéletesen fedték egymást a vonalak
ha földdel keveredik a test
földdé válik, ha soha nem szerették
de megéledt ujjak zenéjét hallják
akik szeretve emlékeznek
hagytad, hogy kinőjön, amit beléd láttak
hagytad, hogy szeressenek
felmosták szerelmed zárkáját
hosszú volt csókod, szelíd és figyelmes
íze árva anyaméh méze

---

a molekulákban szétbomlik a kötés
elbillen a levés szimmetriája
nemértéstől homályos szemekkel
néz az értelem önmagára

az entrópia előtagja leomlik
kókadozva remél a vége
a leveleken fakó hernyók másznak
a virágok szirma feketén porlik
én vagyok e fonnyadt bokréta üres közepe

-----
nem akartalak megszülni
te megszülted magad
te az életet a halállal összekötötted
a lennit a nemlennivel
az élet előttit az élet utánival
te lettél a történet maga

-----
a molekulákban szétbomlik a kötés
elbillen a levés szimmetriája
az ár elmosza a gátakat
az anyaság titka átszáll az anyagtalanba

-----
amott vemhes felhők vonulnak
árnyékra árnyék vetül
élő szöveggel szövetkeznek
kik sorsukat a történetbe mentik
korsókban hordták a szeretet vizét
lyukas szíved szomjasan elnyelte
zúgott a szív-tüdő viszonylat
bottalód öreg színészként kidagadt
amit a szívedbe hordtak, a tüdődbe jutott
a legrövidebb egyenes úton
és ahogy a levegőt kilehelted
mindegyik adagban
szeretetet fújtál ki láthatatlan alakban
kődre festett várfokon bolyongok
rossz anya magányánál ősbibb magány az enyém
hiába ringatnálak, kisfiam.